

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 89/09-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. marca 2009 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti L., a. s., B., vedené pod sp. zn. Rvp 25751/08 až Rvp 26739/08, zastúpenej advokátom JUDr. J. F., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Banská Bystrica vo veciach jej podaní z 24. júla 2006 urobených elektronickou formou a podpísaných zaručeným elektronickým podpisom a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti L., a. s., vedené pod sp. zn. Rvp 25751/08 až Rvp 26739/08 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 25751/08.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti L., a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnené.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 15. októbra 2008 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti L., a. s., B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. J. F., B., ktorými namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) vo veciach jej podaní z 24. júla 2006 urobených elektronickou formou a podpísaných zaručeným elektronickým podpisom.

Z obsahu sťažností vyplýva, že sťažovateľka podala okresnému súdu návrhy na začatie občianskeho súdneho konania, ktorými sa domáhala zaplatenia pohľadávok proti rôznym odporcom (fyzickým osobám a právnickým osobám). Návrhy na vydanie platobných rozkazov boli podané podľa § 42 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) elektronickou formou a podpísané zaručeným elektronickým podpisom podľa osobitného zákona.

Sťažovateľka v sťažnostiach poukázala aj na nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 66/08 zo 14. októbra 2008, v ktorom ústavný súd rozhodol o porušení jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu neprijatím jej podania z 24. júla 2006 urobeného elektronickou formou a podpísaného zaručeným elektronickým podpisom.

Sťažovateľka ďalej uviedla, že ku dňu podania sťažností ústavnému súdu neboli konania o jej veciach doručených okresnému súdu prostredníctvom kuriéra 24. júla 2006 právoplatne skončené. Podľa sťažovateľky okresný súd nevykonal vo veciach žiaden relevantný procesný úkon (výzva na zaplatenie súdneho poplatku, príp. vydanie platobného rozkazu a pod.). V zásade je v konaniach nečinný. Doba konaní v jej veciach je neprimeraná vzhľadom na predmet, povahu a stav konaní.

Predmetom namietaných konaní je podľa názoru sťažovateľky po skutkovej aj právnej stránke jednoduchá vec (uplatnenie „relatívne nízkej“ peňažnej pohľadávky osvedčenej listinami prostredníctvom návrhu na vydanie platobného rozkazu). Sťažovateľka podľa jej tvrdenia „*spolupracuje so súdom*“ a je aktívna.

V sťažnostiach sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd podľa čl. 127 ústavy rozhodol, že postupom okresného súdu v označených veciach bolo porušené jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Súčasne žiada, aby jej ústavný súd priznal finančné zadosťučinenie v sume 663,88 € (20 000 Sk) v každej z uvedených vecí [t. j. spolu v sume 656 577,32 € (19 780 048 Sk)], ako aj úhradu trov konania.

K podaným sťažnostiam sa na základe výzvy ústavného súdu z 11. februára 2009 vyjadril podpredseda okresného súdu podaním z 26. februára 2009 sp. zn. Spr 4008/2009 doručeným ústavnému súdu 2. marca 2009, v ktorom uviedol:

„Dňa 07. 02. 2008 Ústavný súd Slovenskej republiky prijal sťažnosť uvedenej obchodnej spoločnosti na ďalšie konanie pod č. k. II. ÚS 66/08-11. Tunajší súd Vám doručoval písomné vyjadrenie k sťažnosti pod č. k. Spr 4012/2008 - 26. 03. 2008, 17. 09. 2008.

V prílohe Vám zasielame zoznam všetkých zaevidovaných konaní na Okresnom súde v Banskej Bystrici s dátumami rozhodnutí. Zo všetkých 2293 zapísaných návrhov, súd v 2/3-inách konaní zastavil, pretože už predchádzalo konanie, alebo nebol zaplatený súdny poplatok. Vo veciach neboli zistené prietahy v konaní.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.1 K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku.

Podľa § 112 ods. 1 OSP môže súd v záujme hospodárnosti spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa u neho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, v súlade s citovaným § 31a uvedeného zákona však možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 25751/08 až Rvp 26739/08 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť

uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a okresného súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd uplatniac citované právne normy tak, ako to je uvedené v prvom výroku tohto uznesenia.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Z obsahu sťažností, z vyjadrenia okresného súdu, ako aj zo spisu ústavného súdu v predchádzajúcej sťažovateľkinej veci vedenej pod sp. zn. II. ÚS 66/08 vyplýva, že sťažovateľka zastúpená právnym zástupcom, 31. marca 2006 doručila kuriérom okresnému súdu návrhy na vydanie platobných rozkazov vrátane príloh, pričom v zmysle § 42 ods. 1 OSP urobila tieto podania elektronickými prostriedkami. Podania boli podpísané zaručeným elektronickým podpisom podľa osobitného zákona, teda podľa zákona č. 215/2002 Z. z. o elektronickom podpise a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Spolu s návrhmi na vydanie platobných rozkazov sťažovateľka zároveň doručila okresnému súdu aj „*Sprievodný list k návrhu*“, v ktorom ho informovala o svojich podaniach uskutočnených na 2 ks DVD nosičoch.

Okresný súd prípisom z 5. apríla 2006 sťažovateľke oznámil, že „*vzhľadom na skutočnosť, že Okresný súd Banská Bystrica nemá k dispozícii elektronickú podateľňu, nie sú v súčasnosti splnené podmienky osobitného zákona na prijímanie podania elektronickou formou prostredníctvom zaručeného elektronického podpisu podľa osobitných predpisov*“.

Okresný súd preto sťažovateľke vrátil elektronické dokumenty uschované na DVD nosičoch.

Sťažovateľka 24. júla 2006 urobila nové podanie na okresný súd rovnakým spôsobom ako predtým. Znova zaslala okresnému súdu sprievodný list a 2 ks DVD nosičov obsahujúce návrhy na vydanie platobných rozkazov spolu s prílohami, pričom návrhy boli podpísané zaručeným elektronickým podpisom. Podania obsiahnuté na týchto druhých DVD nosičoch obsahovali iné návrhy (týkali sa iných vecí) ako v prvom prípade. Okresný súd prípisom zo 7. augusta 2006 sťažovateľke oznámil, že jej podanie urobené 24. júla 2006 nemožno prijať, a preto jej vracia DVD nosiče.

Z dôvodu neprijatia návrhov okresným súdom sa sťažovateľka v záujme ochrany svojich práv obrátila sťažnosťou z 10. októbra 2006 na ústavný súd, ktorý nálezom sp. zn. II. ÚS 66/08 zo 14. októbra 2008 rozhodol o porušení jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v súvislosti s neprijatím uvedených návrhov urobených elektronickými prostriedkami a podpísaných zaručeným elektronickým podpisom a prikázal okresnému súdu v týchto veciach konať podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku. V odôvodnení svojho rozhodnutia ústavný súd okrem iného vyslovil:

„V súlade s týmto príkazom bude povinnosťou okresného súdu opätovne sa zaoberať podaním sťažovateľky z 24. júla 2006 ako návrhom na začatie konania, ktorý bol urobený zákonom ustanovenou formou, a postupovať vo vzťahu k nemu podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, pričom právne účinky tohto podania zostanú zachované s účinnosťou ku dňu jeho podania...“

V okolnostiach prípadu je preto nepochybné, že okresný súd bude povinný opätovne sa zaoberať podaním sťažovateľky z 24. júla 2006 ako návrhom na začatie konania, a pritom musí zabezpečiť zachovanie jeho právnych účinkov ku dňu jeho podania, a to bez ohľadu na technické problémy, ktoré by mohli v tejto súvislosti vzniknúť.“ Citovaný právny názor je pre okresný súd záväzný (§ 56 zákona o ústavnom súde).

Sťažnosti na porušenie práv sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní proti okresnému súdu doručené ústavnému súdu 15. októbra 2008 sa týkajú identických návrhov. Sťažovateľka namieta porušenie síce inej súčasti základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (ako tomu bolo v konaní vedenom na ústavnom súde pod sp. zn. II. ÚS 66/08), avšak na základe tých istých podstatných skutkových a právnych okolností vo vzťahu k tomu istému orgánu verejnej moci. Zachovaná je identita namietaného zásahu do jej základných práv - namietaná nečinnosť okresného súdu v konaniach o návrhoch urobených formou elektronického podania, ktoré okresný súd odmietol prijať s poukazom na administratívno-technickú nespôsobilosť. Sťažovateľka v tomto prípade iba zvyrazňuje druhý - časový aspekt namietaného zásahu do jej práv, domáhajúc sa priznania finančného zadosťučinenia.

Namietaná nečinnosť okresného súdu v konaní v období od 24. júla 2006 je nevyhnutným dôsledkom (sprievodným javom) toho, že okresný súd odmietol prijať ňou doručené elektronické podania s tým, že nedisponuje potrebnými technickými prostriedkami. Vo vzťahu k tomuto zásahu však sťažovateľka v konaní vedenom ústavným súdom pod sp. zn. II. ÚS 66/08 už dosiahla nápravu (nálezom zo 14. októbra 2008) v podobe uznania (vyslovenia) porušenia jej označených práv ústavným súdom a v podobe príkazu ústavného súdu adresovaného okresnému súdu, aby o jej návrhoch konal podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (prirodzene vrátane § 6 OSP, ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti s účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ako aj § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá).

Označené opatrenia na nápravu porušenia ústavnosti v sťažovateľkinej veci možno vzhľadom na okolnosti daného prípadu považovať za primerané a dostatočné. Pokiaľ sťažovateľka žiada v nových sťažnostiach (ktoré sú predmetom tohto konania) kompenzáciu formou priznania finančného zadosťučinenia s poukazom na uplynuvšiu dobu nečinnosti okresného súdu argumentujúc, že namietané porušenia jej práv nemožno napraviť

obnovením stavu pred ich porušením, a obdobie, počas ktorého trvajú predmetné konania, pre ňu znamená „výrazné obmedzenie... vlastníckych práv“ a problémy v podnikateľskej činnosti, považuje ústavný súd argumentáciu sťažovateľky za zjavne neopodstatnenú.

V posudzovaných konaniach treba prihliadnuť na tú podstatnú skutočnosť, že sťažovateľka žalobami vymáha pohľadávky, t. j. majetkové práva, vo vzťahu ku ktorým nie je originálnym nadobúdateľom. Tieto pohľadávky jej boli postúpené Slovenským rozhlasom. V relevantnom období sa Slovenský rozhlas v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 7 C 144/2006 žalobou proti sťažovateľke domáhal určenia absolútnej neplatnosti právnych úkonov, na základe ktorých malo k postúpeniu uvedených pohľadávok dôjsť, t. j. absolútnej neplatnosti rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok, ako aj určenia neplatnosti ďalších súvisiacich (tzv. realizačných) zmlúv uzatvorených so sťažovateľkou. Výsledok tohto konania mal v tom čase zásadný význam pre rozhodovanie okresného súdu vo veciach sťažovateľkou uplatňovaných pohľadávok, pretože sa v ňom riešila otázka jej vecnej aktívnej legitímácie týkajúcej sa týchto pohľadávok vymáhaných na základe elektronických podaní. Slovenský rozhlas podal Okresnému súdu Bratislava I žalobu o určenie neplatnosti uvedených zmlúv 12. októbra 2006. Túto skutočnosť Slovenský rozhlas oznámil listom generálnej riaditeľky zo 7. novembra 2006 všetkým (v tom čase v právnych veciach sťažovateľky konajúcim 45) okresným súdom Slovenskej republiky, pričom zároveň navrhol prerušenie konaní o návrhoch sťažovateľky.

Bezprostrednou príčinou pretrvávania stavu právnej neistoty sťažovateľky, pokiaľ ide o ňou uplatňované majetkové práva, preto nebola namietaná nečinnosť okresného súdu vo veciach jej elektronických podaní v období od 24. júla 2006, ale skutočnosť, že pred Okresným súdom Bratislava I prebiehalo konanie vedené pod sp. zn. 7 C 144/2006, v ktorom sa riešila predbežná otázka dôležitá pre rozhodnutie v sťažovateľkiných veciach. Toto konanie začalo 12. októbra 2006, t. j. krátko po podaní jej návrhov okresnému súdu. Ústavný súd na Krajskom súde v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) zistil, že v decembri 2008 sa sťažovateľka a Slovenský rozhlas mimosúdne dohodli o ukončení súdnych sporov a späťvzatí svojich podaní týkajúcich sa platnosti Rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok z nezaplatených koncesionárskych poplatkov z roku 2005 a dvoch

nadväzujúcich realizačných zmlúv, ako aj zmluvnej pokuty z druhej realizačnej zmluvy. Podľa zistenia ústavného súdu krajský súd z dôvodu späťvzatia odvolania Slovenským rozhlasom 19. januára 2009 odvolacie konanie vo veci vedenej Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 7 C 144/2006 uznesením sp. zn. 4 Co 292/08 zastavil. Na základe uvedenej právnej skutočnosti Okresný súd Bratislava I vyznačil 30. januára 2009 právoplatnosť prvostupňového rozsudku okresného súdu z 20. októbra 2008 dňom 5. november 2008.

Existencia označeného sporu „o vlastníctvo uvedených pohľadávok“, ktorý sa riešil pred Okresným súdom Bratislava I, zároveň relativizovala sťažovateľkino tvrdenie o obmedzení jej vlastníckych práv v dôsledku neskončenia konaní vedených na základe návrhov podaných elektronickou formou, keďže do mimosúdneho vyriešenia sporu (december 2008) nebolo zrejmé, či ňou uplatnené pohľadávky patrili do jej majetku.

Náprava porušenia ústavnosti, ktorú sťažovateľka dosiahla, spočívajúca vo výroku nálezu sp. zn. II. ÚS 66/08 zo 14. októbra 2008 o porušení jej práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, a výrok, ktorým ústavný súd prikázal okresnému súdu v predmetných konaniach konať v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, bola v danom štádiu namietaných konaní podľa názoru ústavného súdu primeraná a dostatočná.

Po prikázaní ústavného súdu okresnému súdu konať vo veciach sťažovateľky (nálezom sp. zn. II. ÚS 66/08 zo 14. októbra 2008) možno z ďalšieho postupu okresného súdu vyvodíť, že vykonal úkony, ktoré nesporne viedli k rozhodnutiu vo veci [vysporiadal sa s otázkou svojej príslušnosti na konanie vo veciach sťažovateľky, keď viaceré jej návrhy odstúpil iným miestne príslušným súdom, vyzval sťažovateľku na zaplatenie súdnych poplatkov, previedol veci do agendy Rob a Cb (30 vecí)].

Zároveň ústavný súd konštatuje, že z ustanovenia § 101 OSP vyplýva pre účastníka konania procesná povinnosť prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania, poskytnutím náležitej súčinnosti súdu v záujme zabezpečenia plynulého postupu v konaní. V sporovom

konaní, akým sú aj posudzované konania, nesie procesnú zodpovednosť za podanie kvalifikovaného návrhu na začatie konania, predkladanie dôkazov a včasnú realizáciu iných úkonov potrebných na dosiahnutie účelu takého konania vo výraznej miere účastník (obdobne napr. IV. ÚS 381/04, III. ÚS 347/04).

V dôsledku nezaplatenia súdnych poplatkov pri podaní žalôb bol okresný súd povinný vyzvať sťažovateľku na odstránenie nedostatku v podmienkach konania splnením si poplatkovej povinnosti (§ 10 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov).

Ústavný súd v súvislosti s prípravou predbežného prerokovania sťažností zistil, že sťažovateľka súdne poplatky za väčšinu podaných návrhov nezaplatila ani v lehote stanovenej vo výzvach okresného súdu, ani v odvolacej lehote po doručení jednotlivých uznesení o zastavení konania. Podľa vyjadrenia predsedu okresného súdu z 26. februára 2009 uznesenia o zastavení konania nadobudli právoplatnosť (v decembri 2008 a januári 2009) a okresný súd eviduje prevažnú časť konaní vo veciach sťažovateľky ako právoplatne skončené. V dôsledku uvedenej skutočnosti už okresný súd nemal možnosť ovplyvniť ďalší priebeh konaní a rozhodnúť vo veci (a tým odstrániť právnu neistotu sťažovateľky).

Ústavný súd už judikoval, že nedostatky v zákonom predpísaných náležitostiach návrhu na začatie konania (ktoré bránia súdu konať a rozhodnúť vo veci samej), nezaplatenie súdneho poplatku zo strany účastníka konania namietajúceho porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, ako aj porušenie procesnej povinnosti poskytnúť súdu náležitú súčinnosť v záujme zabezpečenia plynulého postupu v konaní, patria medzi okolnosti, na ktoré ústavný súd prihliada pri posudzovaní tvrdenia o porušení základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (III. ÚS 81/05).

Je nesporné, že takýmto procesným zavinením sťažovateľka sama zapríčinila stav, pre ktorý okresný súd nemohol v prevažnej väčšine jej vecí (v merite veci) rozhodnúť. Signalizuje to zároveň aj absenciu skutočného záujmu sťažovateľky na odstránení právnej

neistoty na základe právoplatného rozhodnutia okresného súdu vo veci samej a v konečnom dôsledku naznačuje aj účelovosť podaných návrhov zo strany sťažovateľky.

Takéto konanie sťažovateľky hodnotí ústavný súd ako nezlučiteľné so zmyslom a účelom ústavou a dohovorom garantovaných práv na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, resp. prejednanie záležitosti v primeranej dobe, porušenie ktorých sťažovateľka touto sťažnosťou namietala. Ako účelovú a neakceptovateľnú (nepripustnú) vyhodnotil ústavný súd aj obranu sťažovateľky spočívajúcu v jej tvrdení o nemožnosti doceliť účinnú nápravu jej porušených základných práv postupom podľa § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý (z tohto dôvodu) v dotknutých konaniach nevyužila.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, ako aj s prihliadnutím na celkovú dĺžku konania vo veciach sťažovateľky dospel ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde k záveru, že sťažnosť sťažovateľky je zjavne neopodstatnená. Z uvedeného dôvodu rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 2 výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. marca 2009